

עין משפט
גר מצותה

ס א ב מ"ז ס"ז מהל'
לשמות הל' ב (נ"ס)
מהל' ומהל' (נ"ס) סמך
מה טו"ס"ע לה"ע סמך
סמך ב:
סמך ג טו"ס"ע סמך
סמך:

מוסף רש"י

[illegible]

מוספות רי"ד

אשר רבא מכתחו של
הלל היה זה גיטין ז'
מאמרו וז'
ותנהו לו בין מרעו
בין על כרחו מרעיה
דביתא בעל כרחו סמא
מנה וכו' איצטרך ליה
הלל להקטיל עליו כפני
בא בפניו בין מרעו
בין שלא מרעו הריא
נתינה: תרי הרי הו'
הקטיל והריא על אינה
מרעיה ע"מ שחמדי
לא הניח הרי הו' מרעיה
מ"ס רישא ימא ס"א
פ' רקסדי ולא קינא
גיטא ד' שחמדי לו קינא
ותמנא ורבעת קינא
הנט לא היכי כל מדי
חמנא באו ונתי קינא

מבבל רבע־מאת נתינה בעד כרמו וא"ת השטח
לא מפליג בין כפניו בין שלח כפניו דכלל ענין בעל כרמו
לא הוּא נתינה א"כ למה היה נעמן בראשונה וי"ל דכפניו לא היה
יכול להעני מלואו מלקבל כ"י עשיהו היות נ"ו וגם א"ה היה כפניו
עשיהו כ"י לקבל כ"י בעל כרמו וא"ת
כפניו ע"י חומה דהוי כפרעון הכוב
דעלוי לקבל כפניו כפניו דהוי כפרעון
דקאמרינן ט"ל הו"ל ציבול לא יחזור
לו מתדבר כפניו דכפניו דכפניו יחזור לו
אפילו בעל כרמו וכן כההו"ל (כ"מ)
ד' (מ"ח) כ' אמר ליה שקול חזק לא
הוי אפילו כפניו חזק ומה אפילו
הלל הוקן לקבל וי"ל דוקא בעלמא
כפניו דהוי נתינה שאין המלוא
מפסיד בקבלת הכפרעון חבל הכ"ה
דע"י הכפרעון לרץ להחזיר הכ"ה
וכ' ע"י קבלתו הוי הגט גט לא הו"ל
נתינה וא"ת גבי גט כפניו דלא הו"ל
נתינה ומה י"ל לנחך מתקמוהו
הלל וכי אמר יתן מנתה לחבירו וצ"ל
בעל כרמו ואורי"י ד"ל דכ"י דאמר
לה ה"ו גיטין ע"מ שפתינו לי מאתים
וחז מלה הדבר כדעשה ועלוי לקבל
וכו' כמו כפניו ע"י חומה וקמ"ל
דאפ"ה כפניו לא הו"ל נתינה:

לאפוקי הבא דמעשה קודם
לחנאי. פי' בקונטרס
דרי' מתיר ורי' מונע לא פליגי אלא
בכפלות דקדמארעין הסם טעמא
דלוקח לאומרו שאלמלא כן יי
בשעתא שאלך בלחך כען לא ייחול
וקשה דבפרק השוכר את הפועלים
(ב"מ דף נ"ד.) משמע כהדיל דפליגי
רבנן נמי חר"מ כחששה קודם לחנאי
גבי מחנה שומר חנם להיות כשאל
וא"כ בשלמא מתיר כפול ותנאי קודם
למעשה וכן קודם ללאו יליפני שפיר
מתנאי בני גד ובני ראובן מדכתבו
זה הענין שמע מינה בענין כי האי
גזונא אכל שלא יהא מחנה ע"י
שכחו דתורה ואפשר לקיימו ע"י
שליח הימי יליפני מהסד דקדמארעין
בכתובות (דף ע"ד.) דלמא בלאו הכי
נמי מושיל מתני' אלא דכדי הוה מעשה
וי"ל ושמעם דכל הנחלים הכתובים
דמימי בקדושתן בפרק האומר (דף
ס"א.) הוה בענין זה שמע מינה דבענין

י שליה וגרלה דהלכה כר"מ דבעי' מנאי כפול כו' דשטול ורעא בשמך
מוקי לה לקמן ברימא דנכפליה לתמאי' אע"פ שלג פירש וכל ע"מ
ובכל מקום בעינן מנאי כפול אלג דוקא בשמאי' ון ופרושי ראש דאש
המסו דהוי אקורל דלית ימי ממונא דליכא שולן וכוטו ועונה
אמר איני לה לר"מ מכלל לא אהא שומע ון והכל לית לה ורעה
משני' ר' חנינא חומר הוא בערוה כלומר אע"פ דלא ככל מנאו ומן
ידושין אלס קבלה קידושין מחמר לריבה גע משניהם ובהי' איירי הכס
אז' גבי אי קיימת דידך אלג דקדמאר פטומי מילי בעלתא הוא משמע
למא' ורעה ואומר רבוי יתקא דנפק פטומי מילי משום דלא מהני
ימי מנאי כפול ויש מקומות דלא בעינן אלג גלוי דעא ויש מקומות
פורש: **אלא** אמר רבא משום דפסשה קודם דתנאי' לאו משום דלית
דפרישה לגיל ועוד דבדלה אקמר רבא יבנהיך אחריו זה על מנת
לא לא חלה הממנה כו' כשהאירו או אינו פסדו ואין נראה לומר
דלא פירש מן פטילות אייתי משום דלא מפרש ימי בשמטת
זבז ברימא וז' אפילו כרכנן ורבי אלג לרבי אמאי אפיר כדמסיק
כלל מורין בעל מנת שאלא חמה גנורמיקא דמעשיו קאמר ומדרי
אלו כלומר מעשיו דמי דהא באס חלא פליגי כ"ש בעל מנת דעדיף:
דמאי

הינה היא. וגבי גט דאיסורא
הכא שאינו בלישכה: מאי
מן והמקין דבעל כרחו ושלל
המו ואמר לא מהבילנא הוה

מכלל דבעלמא נתינה
נתינה מתקף לה
שימי בר אשי ודלמא
שלא בפניו אבל בפני
כרחו הויא נתינה וא
מתקנתו של הלל ה"ר
לי מאתים זוז ונתנה
כרחו הויא נתינה וכ
לתקוני שלא בפניו א
בין בעל כרחו הויא
פפא ואיתימא רב
אפילו בפניו נמי מר
והלל מאי דאיצטרך
בר בר חנה א"ר יוחנן
במשנתנו הלכה כמ
וראיה אחרונה ה"ר
אינה מגורשת על מנת
מגורשת מאי שנא ר
אמר רב חסדא הא
תתן לו את דמיה ה"
ברמי מתקף לה אבי
היכא דליתיה בעיניה
מי אמר אלא אמר א
דאמר "בעינן תנאי כפ
לתנאיה מתקף לה ר
לתנאיה הא כפליה
מכדי כל תנאי מהימ
בני גר ובני ראובן
למעשה יאף כל תנאי
הכא דרמעשה קודם
משום דרמעשה קודם
רב אדא בר אהבה
לתנאי הא תנאי ק
גיטא מכדי כל
להו מתנאי בני גר
בדבר אחר יאף

ס' חלבו ושמעם נמי רוב מלות
מנאי כפול אע"ג דלא פירש דה
ל' דלחרבו ויפלאו בו בעי כפיל
ל': וי) דבשני כפילות בנס
האומר ארי וכו' א"ר בן
ל' ליה לרימ וכו' והכא אית ליה
מנאי כפול בנט גט ולא הקדושין
והוא דלא פירש דה' נמי ר' ד
ל' מושלי וזמאיה הא לא כפיל
מקומות דבשני מנאי גמור ו
נקטש (קדוש דף מט: ד"ה גדרס)
מעבשיו ממי דהא הכי הילכתא
אומר מעבשיו דמי היכי ולא
ל' היה לו לפרש דבשני וכו'
לו לפרש אלא שרדא דכרז לו
פ' פירקין דסבר כרזי דקאמר
ימר איפכא הכל מודין דעל מנאי

בַּעֲלָמָא [נְסִינָה בַּע"כ] לֹא נָתַן
תִּקּוּן הַלֵּל: שֶׁלֹּא בִפְנֵי. כִּי
יֵד לִיה תִּקּוּן. רָאָה שֶׁהִיא נִעְוָה
וְהִיא נְסִינָה וְאִי הוּא גַּמִּי הָאִי

[illegible]

האי גוונא ואס בחקוית מלכו וא
 וזויה וכל הני דמתניתין איירי ב
 כון (פוסה מה): ע"מ שסחוריה
 כן שצויה העדות (שצויה דן
 והא דלמארין בירושלמי בפרק
 א' הלכן דגרסינן בכל אהר לית
 גנאי בטל ומעשה קיים ומסוה
 משה הכר ר' הלכן מין דנעניין
 קמה הוה כמו שפיל אמרה
 יבנן דר"מ וג' עניינים יס דיש
 גלי דעת לא בעינן וכן' הלשים
 גלל לא האמור על מנת כלאמר
 גלל לי האמור יאל ואס לאו
 מיירי כון שאמר מעבשיו דא
 מיירי כלאמר מעבשיו היה
 ואני נמי משמע לקמן כסור
 הו אין משס ראה דלא מני למי

מסורת הש"ס

(א) בנדרות דר. ב"מ לח: |
צ"ק טו. ב"ב קעד. בחובות
טו. טהדרין לא. לעיל לח.
(ב) לעיל כ: (חוספחא פ"ב)
(ג) (קדושין טא.) ד' (כ"ב
קעג:.) ה' (זכרים דר,
ו) (כ"ק קיח.) ו' (בנחכות
עזר. ד"ה חמ"י חיל'ו באופן
אחר.) ח' (טובה חא:.)

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מקום וכו'
האם להוציא: